

er nemlig for at forebygge, at en Indrømmelse, der er gjort tidligere, skulde have Følger i Fremtiden, hvilket man ikke kunde finde det rigtigt, at den skulde have. Den ærede Viceformand og den ærede sidste Taler har meent, at i alt Fald maatte Forslaget stilles anderledes, saa at det udtryffeligt saaes, at det kun angik de Forretninger, der vedrørte Embederne. Jeg skal henstille til de ærede Landssthingsmænd, om de see sig istand til at formulere Forslaget saaledes, at det ikke gaaer for vidt i den anden Retning. Jeg vedskænder mig nemlig, at det er meget vanskeligt at trække Grænsen, og sætter man først, at det kun er Forretninger, der vedkomme Embederne, som kunne paalægges dem, da binder man Bestyrelsen i den Grad, at den ofte vil komme til at give Extrabetaling, hvor dette aldrig burde see. Jeg troer med den ærede Landssthingsmand fra Helsingør (Drif), at Forslaget, saaledes som det er affattet, kun vedkommer det nærværende Lovudkast, efter Ordforklaringen kan det vel ikke være anderledes; men det er dog et Principspørgsmaal, der her er kommet paa Bane, og derfor er det nødvendigt at udtale, hvilket Princip man har.

Blechingberg: Det har ogsaa forekommet mig, som om der ligger mere i den Indstilling, det ærede Udvalg har gjort, end der dog vist egentlig er tilstigtet. Dersom Tilfældet s. Ex. var, at en Embedsmand var ansat under et Ministerium, og der blev ham anbetroet en eller anden Forretning under et andet Ministeriums Resfort, skulde jeg dog meget tvivle om, at Meningen, endogsaa fra det ærede Udvalgs Side, var den, at den Indtægt, som kunde tilflyde ham fra den sidste Kilde, skulde virke paa den Maade, som Udvalget har indstillet i sit Forslag, og derfor forstaaer jeg Forslaget saaledes, at det er de af det Ministerium, under hvilket Vedkommende tjener, ham betroede offentlige Forretninger, hvorom Tælen egentlig er, skjøndt det, saavidt jeg kan see, ikke er udtalt. Men ligeledes forekommer det mig, at, saaledes som Forslaget er affattet, saa udelukker det ikke, men omfatter tværtimod Honorar for visse specielle Forretninger, naagt jeg troer, at det Udvalg har tilstigtet, egentlig er Bigagerne, det er de

staaende Indtægter for visse særlige Forretninger, der skulde tilflyde Vedkommende ved Siden af deres almindelige Gager. Men tager man de Ord „enkelte dem specielt betroede offentlige Forretninger,“ saa omfatte disse Ord upaatvileligt enhver, endogsaa kun for en enkelt Gang foresaldende offentlig Forretning, for hvilke der kunde være Spørgsmaal om at tildele Vedkommende en Godtgjørelse, og det er dog vist ogsaa Noget, som det ærede Udvalg ikke har tilstigtet. Det er saaledes navnlig med Hensyn til disse to Bemærkninger, at jeg vilde bringe under Udvalgets Overveielse, om ikke en Omredaction af Indstillingen kunde finde Sted, som tog Hensyn til at udelukke, hvad der saaledes upaatvileligt ikke har været tilstigtet.

Finantsministeren: Jeg maa dog dertil bemærke, at det kan dog ikke være rigtigt at indskrænke det til saadanne Forretninger, som sortere under det samme Ministerium. Derimod maa jeg være ganske entydig med den ærede sidste Taler i, at der naturligvis kun har været tænkt paa saadanne Forretninger, for hvilke Vedkommende have en staaende Indtægt, — være sig, at det er en fast Gage, hvilket som oftest er Tilfældet, eller at det er staaende Procenter; thi Honorar for et forbigaaende Gjern kan naturligvis ikke decureres i den aarlige Gage; men det vil jo vist være muligt i denne Henseende at redigere Udvalgets Endringsforslag noget skarper. Jeg overseer ingenlunde, at den Følge, som af den ærede Landssthingsmand for Helsingør (Drif) er fremhævet, kan indtræde, at nemlig en Mand, som har saadanne Biforretninger, hvorfor der er tillagt ham en staaende Blindtægt, kan ønske at stige sig fra disse, fordi han kan see, at han ifølge Lovforslaget vil komme paa ligesaa god en Indtægt, uden at vedblive at have disse Forretninger. Dertil maa imidlertid bemærkes, at det for det Første ikke altid er sagt, at man eensidigt kan frastge sig, hvad man engang har paataget sig; men selv om det var saa, troer jeg ikke, at der deri er nogen stor Ulykke. Jeg troer, at det under alle Omstændigheder er at foretrække for forud at give ham i Pose og Sæk, som man siger. Siger han sig fra